

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VIII. In Concilio Francofordiensi explosa hæresis Felicis Episcopi Vrgellensis. Tum synodus Nicæna secunda repudiatur. Quæstiones illæ sola Episcoporum auctoritate definitæ sint. Tassiloni Duci ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

vente, apostolica auctoritate, atque piissimi Domini nostri Caroli Regis jussione, anno xxvi. principatus sui, cunctis regni Francorum, seu Italiae, Aquitaniae provinciae Episcopis ac Sacerdotibus, synodali Concilio, inter quos ipse mitissimus sancto interfuit conventui. Episcopi etiam Italiae qui huic synodo intererant, in libello suo adversus Elipandum scribunt eam fuisse congregatam decreto Caroli: Imperij illius decreto per diversas provincias regni ejus ditioni subjectas summa celeritate percurrente, multitudo antistitum sacris obtemperando praeceptis in uno collegio aggregata pervenit.

Præterea canon primus docet ei Concilio interfuisse Carolum. In epistola autem synodica patres aiunt eum synodo præfuisse. Quod Legatis non adimit jus præsidendi Episcopis; sed jus regum explicat, id est, jus præsidendi universo cœtui: *Congregatis in unum caritatis conventu, præcipiente & præsedente piissimo & gloriosissimo Domino nostro Carolo Rege.* Effectus autem regiae præsentia non in eo solum versabantur ut omnibus præfesset, sed ut ordini judiciorum interlocutionibus suis immineret. Cum enim allata esset in medium epistola Elipandi Archiepiscopi Toletani, cujus præcipue causa Concilium fuerat congregatum, jussit Carolus ut publica voce legeretur, & oratione habita de materia fidei, adjecit: *Quid vobis videtur?* ut adnotant Episcopi Italiae.

Vide infra cap. 28. §. ult.

Neque prætermitti debet, eosdem Episcopos scribere Concilium habitum fuisse *in aula Palatii*, juxta morem illius seculi; cujus moris fidem facit Concilium Tullense apud Saponarias habitum anno dccclix. *Ut in eorum palatiis saltem semel intra biennium generalis Episcoporum conventus agatur.*

VIII. Tria quæstionum genera in synodo Francofordiensi agitata fuerunt. Præcipua fuit quæstio fidei, confirmatio nimirum damnationis adversus hæresim Elipandi Archiepiscopi Toletani & Felicis Episcopi Vrgellensis decreta in synodo Romana, itémque in Concilio Ratisbonensi jussu Regis congregato. Asserebant namque Felix & Elipandus Iesum Christum fuisse filium adoptivum Dei secundum carnem, non autem filium naturalem. quæ hæresis damnatur in primo canone. Agitatum insuper est an secunda synodus Nicæna, quæ præceperat adorationem imaginum, recipienda foret tanquam Septima Synodus Oecumenica. Decretum itaque fuit in canone secundo synodum illam repudiandam esse & damnandam, rejiciendam quoque adorationem imaginum, eamque servitutem repellendam à Christianis. Quoniam verò quæstiones illæ pertinebant ad dogma, sola Episco-

porum auctoritate definitæ sunt, tamen si Princeps interesset deliberationibus: Omnes qui supra sanctissimi patres nostri contradixerunt &c. eradicandam statuerunt, consentientes condemnaverunt; inquit canones, qui nullam interim mentionem Principis faciunt in his sententiis damnationis. Sicut è contrâ, Tassiloni Duci Bajoariorum, qui ad synodum accesserat ut veniam à Carolo peteret, venia data est à Principe solo, nulla synodi mentione facta: *Idcirco Dominus noster misericordia motus præfato Tassiloni gratuito misericordiam & culpas perpetratas indulgit & gratiam suam pleniter concessit.* Decretum etiam de moneta solo Regis nomine publicatum est in canone quinto. At regulæ canonicæ in hoc Concilio editæ conceptæ sunt sub nomine Regis & Synodi: *Statutum est, definitum est, à Domino Rege & à sancta Synodo.*

IX. Præterea ex hoc Concilio discimus causas communes tractari solitas in synodis generalibus. Nam in ista synodo controversia quæ erat inter Archiepiscopos Viennensem & Arelatensem judicata fuit secundum epistolam veterum Pontificum Romanorum; Tarrantasiensis verò, Ebredunensis, & Aquisensis, sedis apostolicæ dispositioni relicta sunt. Accusatio instituta adversus Petrum Episcopum, læsæ majestatis reum, judicata est à Domino nostro Rege & à sancta synodo. Causa etiam Gerbodi Episcopi in eodem Concilio Francofordiensi examinata est; cumque ordinationem ejus perperam factam fuisse constitisset, Metropolitanus & Episcopi comprovinciales jussi sunt eum deponere. Canone autem xxxix. causa Presbyterorum in crimine deprehensorum ab accusatore, de quo aliunde non constaret quam ex affirmatione accusatoris, Episcopo proprio judicanda committitur; vel si is non possit eam finire, remitti jubetur ad Concilium universale, id est, ad synodum generalem Ecclesiæ Gallicanæ; quod nimirum materia isthæc magni momenti esset, & maxime ambigua in modo agendi. Causæ verò quæ communes non erant, in provinciis judicabantur, juxta legem Capitularium: *Causæ quæ communes non sunt, in suis provinciis judicentur.*

ADDITIO

STEPHANI BALUZII.

Cum in paragrapho quinto hujus capitis agatur de hæresi Felicis Episcopi Vrgellensis, quæ damnata est in Concilio Francofordiensi, visum est heic addere Concilium Narbonense pro eadem causa, ut inquit Acta ejus, habitum jussu Hadriani I. & Karoli Regis, quod sic habet,

CONCILIVM